

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 270/03-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. decembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. Ľ. R., bytom B., zastúpenej advokátkou JUDr. V. D., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 211/98 a sp. zn. 7 C 87/97 a pre namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a slobody prejavu podľa čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, zákazu diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Obvodného súdu Bratislava 3 sp. zn. 12 C 153/91 z 27. októbra 1994, rozsudkom Mestského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 127/95, 9 Co 185/95 z 20. júna 1995 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 10/99 z 24. marca 1999 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť Mgr. Ľ. R. v časti, v ktorej navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, že konanie vedené na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12 C 211/ 98 je zmätočné (ne bis in idem), o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

2. Sťažnosť Mgr. Ľ. R. vo zvyšnej časti o d m i e t a ako podanú oneskorene.

3. Návrh Ľ. R. st., bytom B., na pristúpenie do konania ako vedľajšej účastníčky s a n e p r i p ú š ť a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. apríla 2003 doručená sťažnosť Mgr. Ľ. R., bytom B., (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. V. D., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 211/98 a sp. zn. 7 C 87/97 a pre namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 3 ústavy, základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a slobody prejavu podľa čl. 10 dohovoru, základného práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru a základného práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru rozsudkom bývalého Obvodného súdu Bratislava 3 (ďalej len „obvodný súd“) sp. zn. 12 C 153/91 z 27. októbra 1994, rozsudkom bývalého Mestského súdu v Bratislave (ďalej len „mestský súd“) sp. zn. 9 Co 127/95, 9 Co 185/95 z 20. júna

1995 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 10/99 z 24. marca 1999.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti (doplnenej podaniami doručenými ústavnému súdu 9. mája 2003, 8. júla 2003, 8. septembra 2003 a 28. októbra 2003) uviedla, že podáva sťažnosť podľa čl. 127 ústavy proti okresnému súdu pre nečinnosť súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 211/98 a v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 87/97 o priznanie práva na náhradu škody a sťažnosť smerujúcu proti okresnému súdu, Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a najvyššiemu súdu pre porušenie základných ľudských práv vyplývajúcich z dohovoru v konaní vedenom na bývalom obvodnom súde pod sp. zn. 12 C 153/91, na bývalom mestskom súde v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 127/95, 9 Co 185/95 a na najvyššom súde v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 10/99 o neplatnosť kúpnej zmluvy. Pre porušenie základných práv garantovaných v čl. 6, čl. 10, čl. 13 a čl. 14 dohovoru, ako aj v čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru podala 10. septembra 1999 sťažovateľka sťažnosť Európskemu súdu pre ľudské práva (ďalej len „európsky súd“) z dôvodu porušenia jej základných práv v súdnom konaní, v ktorom sa domáhala proti odporcom priznania náhrady škody spôsobenej odporcami na záhradnom pozemku v jej vlastníctve parc. č. 5579/1 v katastrálnom území Bratislava-Vinohrady a určenia neplatnosti kúpnej zmluvy zo 14. novembra 1982, predmetom ktorej boli parcely č. 5579/2 a 5579/3 v katastrálnom území Bratislava-Vinohrady. Na podnet európskeho súdu podala sťažovateľka sťažnosť v danej veci aj ústavnému súdu.

Porušenie základného práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 48 ods. 2 ústavy vidí sťažovateľka v tom, že okresný súd o náhrade škody uplatnenej navrhovateľkou v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 153/91 a následne vylúčenej na samostatné konanie vedené pod sp. zn. 7 C 87/97 nerozhodol už 12 rokov. Ďalej porušenie základných práv podľa čl. 10, čl. 13 a čl. 14 dohovoru, ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k tomuto dohovoru a čl. 20 ods. 3 a čl. 47 ods. 3 ústavy vidí sťažovateľka v tom, že rozsudkom obvodného súdu sp. zn. 12 C 153/91 z 27. októbra 1994 bola zamietnutá žaloba sťažovateľky v časti určenia neplatnosti kúpnej zmluvy zo 14. novembra 1982, tento rozsudok prvostupňového

súdu bol potvrdený rozsudkom mestského súdu sp. zn. 9 Co 127/95, 9 Co 185/95 z 20. júna 1995 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 10/99 z 24. marca 1999 bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky, v čom sťažovateľka vidí negáciu svojho vlastníckeho práva. Dovolanie bolo sťažovateľke doručené 16. júna 1999. Sťažovateľka ďalej namietla, že paralelne prebiehajú u dvoch rôznych sudkýň paralelne dve súdne konania o náhradu škody, a to pod sp. zn. 7 C 87/97 a pod sp. zn. 12 C 211/98.

Na základe uvedených skutočností navrhla sťažovateľka vo svojej sťažnosti doplnenej podaním doručeným ústavnému súdu 9. mája 2003, aby ústavný súd takto rozhodol:

„A) ... 1/ Základné právo sťažovateľky podľa Čl. 48, ods. 2 Ústavy SR a jej základné ľudské právo podľa Článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na spravodlivé súdne konanie) bolo v konaní Okresného súdu Bratislava III, vedenom pod č. sp. zn.: 12 C 153/91 a 7 C 87/97, porušené. Konanie vedené na tomto súde pod č. sp. zn.: 12 C 211/98 je zmätočné (ne bis in idem).

2/ Prikazuje sa, aby Okresný súd Bratislava III v spornej veci č. sp. zn.: 12 C 153/91 (7 C 87/97) bez zbytočných prietáhov ďalej konal.

3/ Sťažovateľke sa priznáva právo na primerané finančné zadosťučinenie v čiastke 100.000,- Sk (slovom: jednototísíc korún slov.) i právo na plnú náhradu trov sťažnostného konania pred ÚS SR, včítane trov advokátskeho zastúpenia sťažovateľky vo výške sumy 11.334,- Sk.

B) 1/ Základné práva sťažovateľky podľa Čl. 20, ods. 3 a Čl. 47, ods. 3 Ústavy SR, ako aj jej ľudské práva podľa Článkov 10 (sloboda prejavu), Čl. 13 (právo na účinný opravný prostriedok), Čl. 14 (zákaz diskriminácie) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Článku 1 Protokolu č. 11 k tomuto dohovoru (ochrana majetku) boli konaním všetkých stupňov slovenských súdov vo veci č.: 12 C 153/91 porušené.

2/ Ústavný súd SR zrušuje rozsudok býv. Obvodného súdu Bratislave 3, č. sp. zn.: 12 C 153/91-239, zo dňa 27. 10. 1994, ďalej rozsudok býv. Mestského súdu

v Bratislave, č. sp. zn.: 9 Co 127/95, 9 Co 185/95 zo dňa 20. júna 1995, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR, č.: 4 Cdo 10/99, zo dňa 24. III. 1999 a vracia vec Okresnému súdu Bratislava III na ďalšie konanie.

Súčasne Ústavný súd SR zakazuje Okresnému súdu Bratislava III pokračovanie v porušovaní základných ľudských a občianskych práv sťažovateľky, spočívajúcom v diskriminovaní jej osoby súdom z titulu jej odlišného sociálneho statusu a zdravotného postihnutia, ako aj v tom, že slov. súdy v predchádzajúcom konaní neurčili, že kúpna zmluva uzatvorená dňa 14. 11. 1982 medzi navrhovateľkou a všetkými odporcami o predaji nehnuteľností parc. č.: 5579/2 a 5579/3 kat. úz. Bratislava – Vinohrady, ktorá bola zaregistrovaná bývalým Štátnym notárstvom Bratislava 3 dňa 10. 12. 1982, pod registračným číslom R I 253/82, je z viacerých zákonných dôvodov neplatná a že nerozhodli ani o tom, že žalovaní musia vydať predmet bezdôvodného obohatenia (nehnuteľnosti navrhovateľky) tomu, na úkor koho ho získali neplatnou zmluvou, oproti vráteniu kúpnej ceny navrhovateľkou, za ktorú tieto nehnuteľnosti získali (100.000,- Sk) podľa §-u 457 platného OZ.

3. Sťažovateľke sa priznáva právo na primerané finančné zadosťučinenie v sume 72.000,- Sk (slovom: sedemdesiatdvatisíc korún slov.), ako aj právo na plnú náhradu trov sťažnostného konania pred Ústavným súdom SR, včítane trov advokátskeho zastúpenia vo výške sumy 8.814,- Sk.“

K sťažnosti sa rozhodla pripojiť ako vedľajšia účastníčka aj matka sťažovateľky E. R. st., bytom B., ktorá podľa tvrdenia sťažovateľky bola vedľajšou účastníčkou v konaní vedenom na obvodnom súde pod sp. zn. 12 C 153/91.

K sťažnosti sa vyjadril predseda okresného súdu podaním doručeným ústavnému súdu 14. novembra 2003. Vo svojom vyjadrení poukazuje na psychologické vyšetrenie sťažovateľky uvedené v znaleckom posudku MUDr. Z. G. Podľa názoru predsedu okresného súdu je sťažnosť neopodstatnená, pretože všetky tri veci (sp. zn. 12 C 153/91, sp. zn. 7 C 87/97 a sp. zn. 12 C 211/98) sú právoplatne skončené. Spolu s vyjadrením predsedu okresného súdu boli doručené ústavnému súdu aj spisy okresného súdu sp. zn. 12 C 153/91, sp. zn. 7 C 87/97 a sp. zn. 12 C 211/98.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vychádzal ústavný súd z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podanie sťažovateľky možno kvalifikovať ako sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 18 ods. 1 písm. f) zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 20 ods. 3 ústavy vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom.

Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 všetci účastníci sú si v konaní podľa čl. 47 odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 10 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie,

národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde o návrh, ktorý nemá náležitosti predpísané zákonom. Podľa § 20 ods. 1 a 3 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca. Ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 zákona o ústavnom súde musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody, a proti komu sťažnosť smeruje.

Sťažnosť sťažovateľky v časti, v ktorej navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 12 C 211/98 je zmätočné (ne bis in idem), ústavný súd odmietol z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí. Konanie sp. zn. 7 C 87/97 bolo zastavené z dôvodu procesnej prekážky litispendencie podľa § 83 Občianskeho súdneho poriadku uznesením č. k. 7 C 87/97-135 z 1. augusta 2001. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 2. októbra 2001. Konanie sp. zn. 12 C 211/98 bolo zastavené z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí návrhu na začatie konania v konaní pred okresným súdom. Sťažovateľka ani na výzvu okresného súdu neodstránila nedostatky vo svojom návrhu na začatie konania, preto okresný súd vo veci sp. zn. 12 C 211/98 konanie zastavil. V právnej veci sp. zn. 12 C 211/98 namietala sťažovateľka v petite sťažnosti, že toto konanie sp. zn. 12 C 211/98 je zmätočné, pretože o náhrade škody sa konalo v konaní sp. zn. 7 C 87/97, a teda ide o porušenie zásady ne bis in idem, podľa ktorej sa nemôže dvakrát rozhodovať o tom istom. Dovolanie sťažovateľky v právnej veci sp. zn. 12 C 211/98 bolo odmietnuté uznesením najvyššieho súdu z 28. mája 2003 sp. zn. 4 Cdo 155/02, ktoré bolo sťažovateľke doručené 30. júna 2003. Sťažovateľka ani na výzvu ústavného súdu na opravu petitu sťažnosti neuviedla, porušenia ktorého základného práva sa v tejto súvislosti domáha, a ani nenavrhol zrušenie uznesenia o zastavení konania č. k. 12 C 211/98-39 z 24. novembra 2000, ale navrhla iba vysloviť, že konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 12 C 211/98 je zmätočné. Keďže sťažnosť je v tomto smere neúplná a sťažovateľka je zastúpená advokátkou, ústavný súd v tejto časti sťažnosť sťažovateľky zamietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vo zvyšnej časti bola sťažnosť odmietnutá ako podaná oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 3 a čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 10, čl. 13 a čl. 14 dohovoru, ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru rozsudkom obvodného súdu sp. zn. 12 C 153/91 z 27. októbra 1994, ktorým bola zamietnutá žaloba

sťažovateľky v časti určenia neplatnosti kúpnej zmluvy zo 14. novembra 1982, tento rozsudok prvostupňového súdu bol potvrdený rozsudkom mestského súdu sp. zn. 9 Co 127/95, 9 Co 185/95 z 20. júna 1995 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 10/99 z 24. marca 1999 bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky. Dovolanie bolo sťažovateľke doručené 16. júna 1999. Sťažovateľka podala sťažnosť ústavnému súdu 3. apríla 2003. Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť bola v tejto časti podaná ústavnému súdu viac ako 3 roky po lehote. Z tohto dôvodu bola odmietnutá ako podaná oneskorene.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že ak bolo konanie právoplatne skončené skôr, ako sa sťažovateľ domáhal ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov na ústavnom súde, ústavný súd o porušení tohto základného práva nerozhoduje. Ústavný súd poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom na obvodnom súde pod sp. zn. 12 C 153/91 a na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 87/97. Konanie vedené pod sp. zn. 12 C 153/91 však bolo právoplatne skončené rozsudkom mestského súdu sp. zn. 9 Co 127/95, 9 Co 185/95 z 20. júna 1995. Ako vyplýva zo súdneho spisu, konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 87/91 bolo právoplatne skončené 2. októbra 2001 (právoplatnosť uznesenia okresného súdu č. k. 7 C 87/97-135 z 1. augusta 2001 o zastavení konania). Z dôvodu, že ide o konania už právoplatne skončené, nie je možné rozhodovať o porušení základného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 48 ods. 2 ústavy. Vzhľadom na to, že sťažnosť na prietahy v konaní bola podaná až po právoplatnosti rozhodnutí v právnych veciach sp. zn. 12 C 153/91 a sp. zn. 7 C 87/97, právoplatným rozhodnutím všeobecných súdov bol odstránený stav právnej neistoty, sťažnosť bola v tejto časti podaná oneskorene.

Ústavný súd rozhodol aj o nepripustení matky sťažovateľky Ľ. R. st., bytom B., do konania ako vedľajšej účastníčky. V sťažnosti sťažovateľka uvádza, že jej matka bola vedľajšou účastníčkou v konaní vedenom na obvodnom súde pod sp. zn. 12 C 153/91. Avšak v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 10/99 z 24. marca 1999, ktorým bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky, je v odôvodnení uvedené, že dovolací súd z obsahu spisu zistil, že Ľ. R. st. v konaní nemala postavenie vedľajšieho účastníka konania, pretože jej vstup do konania ako vedľajšej účastníčky na strane žalobkyne nebol pripustený uznesením obvodného súdu zo 7. júna 1994 sp. zn. 12 C 153/91 (č. 1. 193 spisu). Z uvedeného dôvodu ústavný súd nepripustil účasť matky sťažovateľky v konaní o sťažnosti ako vedľajšej účastníčky.

Z uvedených dôvodov ústavný rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2003